

לג א מי' פ"ה מהל' תמידין הלכה י סמג
עשין קא:
לד ב מי' פ"ח שס הל'
ח סמג עשין רא:

מוסף תוספות

[illegible]

רבינו חננאל

ואקשנין אהא דאמרגין
מארגארייטא יום טוב מכין
לשבת, וואו ווהטן מנגזות
מי"א לחם הפנים אנאל
תחשע לעשרה לאכל
עשר אל מחול וואו יוטר
כ"י, וקטני סיפא לפי
השבת דוחה לא את השבת
וואל את יום טוב, וואס
מארגת יום טוב מכין לשבת
פייה ביי"ט. ושנען שבת
קדושה תיחור, שבת רוהוקה
אל תהיו, כלומר יום
טוב מכין לשבת שהוא
אחריו, אבל בלחם הפנים
אין מותר באכילא אל
לשבת בבהא שיהא שבת
רוהוקה לא תהיה תורה.
וירושבי"ט דאמרג משוך י'
משנען בן הגמון לחם
הפנים דוחה יום טוב ואני
דוחה את יום טוב, כלומר
אז חל יום הפקדונים יום
שבת אנו דוחה אפית
לחם הפנים יום צום מכין
שידורו יום טוב, קסבר
אפילו שבת רוהוקה תיחור.
ומתיב בן מרי משתי
לחם, ואז אמרת יום
טוב מכין לשבת יום טוב
לחם טוב מאמי יום מכין,
דיון בשתי לחתם לשבת
שאני דוחה אל שבת אל
ושנען שאני קדשים
דאמר קרא יעשה לכם
לכם אל לבנה, וירשי
בן הסקן לכם מותר קרא
לגבזה ופסטה חתם, שחל
בן הסקן דוחה יום טוב
אחא בן הרנא ב"י מארגין
הואיל, ווהטן כ"י וואו
יון הלקוץ ישי ושרש לשבת
אחז ותיב עליו שמונה
לארין, וואו להן, הוחרש
יומו וסמור יחידיו. וואס
אלו יום וסמור מורקשין.
חייב שיער אחת ובחמור
אחז בן לא אחז דאמר כפי
תורה, וכלאס בכרת אחת

נאמר לאחד עשר יום. כגון שבאו עדים מן המנחה ולמנחה ביום חמישי דנהיגין אותו היום קודם ולמחר קודם* כי היכי דלא לזולתו ביה לשנה הבאה כשיבאו העדים קודם המנחה כדמוכח בריש ביצה (דף ה:) ובתרא עיקר המניין יו"ה כ' ויהא יו"ט כ' ביום א' ואז נאכל לילא אבל אם באו עדים

קודם המנחה א"כ נמחר ציוס ו' חמור הוא ויכולין לאפות לחם אחר ציוס ו' א' ולחם הראשון יפדה דלין התמור מקדשם כיוון דקסבר דלינו דוחה לא שבת וי"ט כדפרשיט עלי: ויא' אמרת צורכי שבת נעשים ב"ט. תימנה לרבי מאי פריך והא רב חסדא לא פליג עליה דרבה אלא שמתיר לנשל צי"ט לשבת כמו שמותר לנשל לבו ציוס דקדושה אחת היא כדפי' אלל בכה"ג דמיימי אפי' לבו ציוס אסורה כדקתני סיפא גבי שמי הלחם וצחא לא אמר רב חסדא שיעשו צי"ט יותר מרבה ונראה לר"י דה"פ לגילי כרעי שבת נעשים צי"ט לאו משום דקדושה אחת היא אלא כלומר הואיל שהיא מנחת שבת אם לא יעשנה צי"ט שוב לא יעשנה חשיב כמו אוכל נפש דצי"ט א' והשתא פריך שפיר בשלמא לדידי' דלא שריא צי"ט לשמחת י"ט אלא בכה"ג שיהא עיקרו משום שמחת י"ט א' והכא ליכא שיעור י"ט וגבי שמיה לחם נמי אין עיקרו לשמחת י"ט אלא עיקרו משום וצח וצח לדידך דאמרת צורכי שבת נעשים צי"ט וכל דבר שהוא מנחה וצריך לעשות צי"ט שאין לו זמן אחר הכא אמאי לא דחי י"ט וכן נראה לקמן גבי שמי הלחם ורש"י פי' גבי שמי הלחם דלרבה א"ש דלא שייכא הואיל משום דההיא שעתא לא חזו עד שישתחו עליהם כנשים ויזרוק וכן וקשה לר"י לפירושו כיוון דההנראה אינה יודעת חילוק בין גבוה להדיוט ושביעית

וְכִי בַצִּיל שְׁלֹה יִהְיֶה עֲכָשִׁיו רָאִיו אַע"פ סִיְהָא רָאִיו לְבֹ צִיּוֹם יִהְיֶה אֲסוּר
הֵיכָל כְּשֶׁאֹפֶה הָעִסָּה לְאוֹרְחִים אֵינָה רָאִיָּה עַד שֶׁתִּאֲסָפֶה¹ וְתִלְמֵי חֲגִיגָה
שֶׁשְׂמוֹתָם לְשׁוֹחֲטֵי אַע"פ שֶׁאֲסוּרִים עַד שֶׁיִּזְרֹק דָּמָן וְשֶׁחֹטֵט בְּהֶמְתּוֹ נִמֵּי
בְּצִשְׁתָּ שִׁחִטָּה אֵינָה רָאִיָּה אֲלֹא כִּיּוֹן שְׂמוֹתָם אַחֵר זְמַן לְבֹ צִיּוֹם אֲלֹא
מִסְתָּרִין הוּא וְאִ"כ מִתְקַשֵּׁי מִיּוֹן לְרֹבֵה וְעוֹלָם² לֵ"ל לַפִּי דְשִׁמְיָה הִלָּחַם אֵין
לָהֶם שׁוֹם מִסְתָּרִין בְּגוֹפֵי³

וְלִי רִ"שׁ ב"ג דאמר רוחא י"מ. בשלמא לדידי דאמינא דסרינא
 ליה למ"ק דלורכי שבת אינן נעשים ב"י"ט איכא למימר
 דבהא פליגי ולא איירי אלא בדלוריימא וקשה לך מת"ק אי נמי אומר
 רשב"א דאיכא למימר דפליגי דמר סבר אמר' הואיל ויכול לפדותו
 ומר סבר לא אמר' הואיל דלא שכיח דפרפי' לעיל אלא לדידך דאמרת
 דטעמא דמ"ק משום שבות דחוקה בזה לפרשוג עליה רשב"ג פ' :
לכס ודא אגביה. פ"י אף וכל לגבוי דרשנין נמי ולי לנכרי
 דמכוסה בניה. (דף כ:) דמאן דסבר דלריס וגדלות אין
 קריצין ב"י"ט דריש נכס ולא לנכרי גבי אמרו להס בית שמאי
 לבית הלל והלא כבר נאמר לכם ולא לגבוי :

וּמוֹקֵדֶשִׁין. פ"ה דצמוקדשין איכא תרתי צשור עוצר משום לא
תעבוד בצכור שורך וחמור שהוא קדשי בדק הבית
ס הוא עולה או חטאת וקשה לר"י דבפרק בתרמא דמכות (דף כג.)
יניח והרי נזיר והשתא מחמור הוא ליה לאקשויי לפ"ה כיון דלאייר
ע הרבה מינין צכרס דכי האי גוונא פריך במסכת מכות (דף כה.)
הא הנה לאו דלקי עלייהו אחרשיהם לא שהוא אכל לאו דמעילה
אוי משום כלאי זרעים ומשום כלאי הדרס וכן משמע כפי' מילתא
עד שזרע חטא ושעורה וחרגן במפולת יד לאו משום דלית ליה
מי דקאמר על דעתיה דר' יאשיה כתיב שדך לא תזרע כלאים לאיזה
שדך ומשני שאם התרו בו משום שדך לוקה ומשום כרמך לוקה וכן
ה פריך כלאים כלאים למה לי ומסיק מילתא אגב אורחיה קמשמע
ה וכו' וקא משמע לן דכי זרע חטין וחרגן ושעורה וחרגן גמי חייב
ה בצחטה ושעורה דלוקה משום כלאי זרעים והא דלמריגין בפרק
בבבית כל חלב יאהר וכל חלב תירוש ודגן תן חלב לזה וזה לא
רבי יאשיה מיייתי לה הכי מה תירוש ויאהר שאינם כלאים וזה עס זה
אפילו

נאכל **למשעה**. ליום תשיעי לאפיימו: **נאפה בצרע שבת**. זו ממקדרי
למחר ולשבת הבאה ממקלים אותן הרי הוא נאכל לשבת הבאה
לילות תשיעי לאפיימו: **חל י"ט בצרע שבת**. ולא היו יכולין לאפות דבר
שלא לצורך י"ט ואפואוהו מערב י"ט שהוא חמישי בשבת נאכל לשבת
שניה דהיינו בצרעה: **שני ימים של**

ר"ה. חלו בחמישי וששי כגון שזאו
עדים מן המנחה ולמעלה דתנן
(ר"ה דף ל:) נוהגים אותו היום קודש
ולמחר קודש נאפה ברביעי בשבת
ונאכל בשבת שניה לאחר עשר והוא
שבת לאו יום כוס בזה עשר בזה
עדים לאחר המנחה היו עושין לכול
מעובר ומונין מיום שני כדאמרין [סס]
שלא היו מקבלין את העדים לקדש בו
ציום אלא כ"כ בזה קודם המנחה
וא"כ הו"י יום כוס מני אכל ליה
לאורחא דהוי נאכל ליום ולילה
ובקדשים לילה הולכת אחר היום. ושני
ימים טובים של ר"ה דוקא נקט
בדבוקא לחם הפנים לא היו שני ימים
טובים של גלויות: שאינו דוחה.
בפשייתו: לחם הפנים זכרי שבת
הוא שמלקין ואוכלין אותו בשבת
ואי מדאורייתא נעשין צ"ט בגבולין
ומדרבנן הוא דאסור הא במקדש
קיימא לן^א דלא גזרו על השבות
ואמאי אינו דוחה: לעולם זכרי
שבת צ"ט אין צדן אלא משום
שבות ודקא קרא לך הכא לישמור
דליין שבות במקדש: שבות קרובה.
של י"ט עצמו או של אותה שבת
עצמה שזריכה לבו ציום במקדש
המירו: שבות רחוקה. לדחות שבות
י"ט זה בשביל שבת שניה לא המירו
במקדש: ואינו דוחה אם יום כוס
הכפורים. בפשייתו
דאורייתא הוא דלא הותר בו אוכל
נפש אבל יו"ט הותר בו אוכל נפש
והאי אוכל נפש הוא ואע"ג דלינו

צורך לִיִּיט הרי צורך לשבת דהוא נמי יִיט הלכך בעלמא איסור
שבות הוא ובמקדש לא גזור ואע״כ לרחוקה היא: **שפי הלתא.**
הבאין בעצרת: **לשלשה.** לפי שאפאוס מערב שבת: **ביום טוב**
מיבעיא. אי נמי לא חזו השתא הא חזו לבו ביום ומי גרעי מנכרי
שבת של מחר לכלל האי יומא לא חזי ליה דהא סעד כבר אלא אלא
שמע מינה אין מותר בִּיִּיט מן התורה אללא דבר הראוי לו אותה שעה
וצריכי שבת טעמייהו משום הואיל לאתרוחא ובהני ליכא למימר הואיל
משום דההיא שעתא לא חזי עד שיטחטו כבשים עליהן ויזרוק דמן ויזון
דהוא אפשר למיעבד מאתמול לא דחי ליה לִיִּיט מידי דלא חזי ליה:
רבן שמעון כו' לא גרס' ביה ואינו דוחה יום כוס. דמה ענין יום כוס
סמוך לעצרת: **לחבא שאול.** במס' ביצה (דף כו:) לכס ולא לנכרים.
אלא לגבוה שרי: **ביר רב אחא.** הטעימו תשובה זו לאומרה לרבה
משמו: **החורש צבור וחמור.** משום לא תחרוש וגו' (י) והן מוקדשין.
עובר על השור שהוא קדשי מוצא משום לא תעבוד בזכור שור"י וכל
הקדשים בזכור ועל החמור שהוא קדשי בזה הבית משום לאו דהזיר
במעילה לאמרן ב' כל שעה (ועל לז). הוה במעיל' בזה"ל וגמר חטא
חטא מתרומה הרי שלשה לאין חלוקין ולא חשיב בזה לאין חלוקין:
ושביעית

[illegible]

(א) מנחות ק: ערפין ח;
(ב) [שבת קיד:], ג) [מנחות
ק:], ד) ג"ז שם ערפין ח;
(ה) [ביצה כ:], ו) [שם: כא.
כח: מגילה ז:]; ז) מכות
כא:; ח) [לקמן סה:];
(ט) [דברים כב:], י) [שם
טו:],

גליון הש"ס

תוס' ד"ה ומוקדשין.
ונראה לד"י. עיין בטורי
אבן ר"ה דף ד ד"ה
לדקות:

מוסף רש"י

שני ימים טובים יש
ראש השנה. רש"י
ימים טובים של ר"ה להיות
חמשי בשבת ושני בשבת,
נאסח להם הפנים בדבש
בשבת ושבת שני אחר
בשבת לא תאמרו
ואו קראו ר"ה ימים, דהא
אין נאכלתם דם מלא
אזן, דלואו שנת ר"ה קראו,
הכורים. ר"ה לא קראו,
ולענין אילנות קדשים יום
אין זהו אחר ימים שנה,
לדמור באוואו ואת גז'
(יולין פ"ג) בילקין מנחת
(שבת פ"ג) מנחת פ"ג
קרבנה התיירו. כלומר
דחישו שנות אילנות לזמן
אין קרוב לאו תיירו דהא
רמז (שבת פ"ד) ואינו
דוח. אפי'תאן, את ר"ה
צור. מל אין הכורים
נעצר שנת אין להם הפנים
לאסח פ' (מנחת פ"ג) ימים
פחות ממשכין. שני ימים
משכאין (שם) שני חורש
תלם אחר. שני שנת
גלגל תמורסו צבור ובחמור
ולקטקט עליו אשורוס
הרכה עט חורו לא
גלגל, ונאסח לא עסק
שורא שיהיו כמנה אשורוס
ובמה תמורסו אשורוס
אשורין הרכה עליו, דלכל
הפחות אשורוס
דלכלא קאר לענין קטל
אשורין שורא יום (שבת
פ"ג) ודון מוקדשין
גמ' מוקד' על יום צבירה,
ויבדו שור ופסח חורש
קאמר, וקעבד צבור משוס
לא מעבד צבור אורין.
ולאכל' דל' יודות אשורוס
בצ"ק דבכורות ו' (שם) פטר
תמור אשור (שם), דכלל
לא מעבד הוא, ואשור'
דבקהל צבור צבור אורין
איוו דרש' ליה צבור
אורין מעבדו שותפות ו' (שם)
למעטין פטר חורש
ומי תמין' תאכל' דממעט
פטר חורש
תמור מנחת. שור
תמור דקתי מנחת. לא
דוקא, שור וסח קאמר,
ואין דנקט תמור שור
לשון דקהל דקהל צבור
כתיב שור ותמור, והוא
אין לכל שני מין, וקאמר
הואל' דמחמשי תמורסו
ואו לאו גמ' דאכל' מנחת
לא לק', דבכור לאו צבור
מעיל' הוא, דהא מן
אין גמ' דלון מעיל' אלף
בכור' הואל' דמקדש' ש'
תריב, ואין מעיל' צבור
אלף בניהא מן האשורוס
אין צבור וקתי דמים, דאין
לגזוהי נטנא, והוא הדין
אין קדש' קדש' וקדש'
קדש' עט קין מעיל' אלף
וקתי דמים לגזוהי נטנא,
אין תאמורין דהו' יום וכו'
כתיב משכאין צבור וכו'
אין מןן חורש ואין
מעיל' יום מוכח בריה
(תכ) בשורפ' לא שולח לא